

Paula Harrison • Jenny Løvlie

Kitty

și un cântec
la lumina stelelor

Traducere de Cristian Ioan Constantin

8

București, 2022

Capitolul

1

Kitty fixa cu privirea ceasul din holul școlii, dorindu-și ca secundele să treacă mai repede. Clasa ei repeta cântecul pentru concertul sfârșitului de semestru. Îi plăcea foarte mult piesa *Dance Under the Stars**, însă era ceva care îi provoca palpitații.

* *Dance Under the Stars* – *Dans în lumina stelelor*, în limba engleză în original (n.tr.)

Profesoara dăduse fiecăruia să cânte câte un vers, dar Kitty nu era sigură că voia să facă asta.

Refrenul s-a încheiat și au început solourile. Felix, de pe rândul din față, a cântat tare și clar. Doamna Phillips, care acompania la pian, i-a zâmbit și a dat din cap aprobator. Kitty a încremenit. Mai era puțin și urma ea. Ce-o să facă dacă va cânta prost sau va uita cuvintele?

Doamna Phillips i-a făcut semn lui Kitty și a trecut la următorul acord. Fetița a deschis gura să cânte, dar n-a ieșit niciun sunet. A mai încercat o

data, însă n-a reușit, de parcă notele ar
fi rămas blocate înăuntru. Câteva fete
s-au întors și au privit-o, iar Kitty a
simțit că-i iau foc obrajii.

Ușor dezamăgită, profesoara s-a oprit din cântat.

— Mai sunt doar două zile, Kitty. Vei reuși, știu că ești în stare. Poate ți-ar fi mai ușor dacă ai exersa acasă, în fața oglinzii.

Kitty a dat din cap, iar doamna Phillips s-a întors la pian și a început să cânte refrenul. Emily, prietena ei cea mai bună, a strâns-o ușor de

mână. Kitty a încercat să zâmbească, însă neliniștea nu-i dădea pace.

Dacă nu era în stare să-și susțină soloul la repetiție, cum va reuși să cânte la concert, în fața tuturor părinților și profesorilor?

Trăgând adânc aer în piept, Kitty s-a alăturat corului. Și-ar fi dorit să nu-i mai bubuie inima atât de tare. De obicei se simțea mai curajoasă. În definitiv, era o supereroină în devenire!

Kitty avea superputeri de pisică, pe care le folosea să-i ajute pe ceilalți. Împreună cu ceata ei de pisici, avusese parte de multe aventuri în lumina lunii. Putea să sară și să-și mențină echilibrul

- ★ exact ca o pisică. De asemenea, supersimțurile ei, care o ajutau să vadă pe întuneric și să audă sunete îndepărtate, erau foarte utile pentru
- ★ o supereroină. Însă cel mai important era că putea vorbi cu animalele și că înțelegea tot ce spun ele.

Îi plăcea să fie afară la lumina lunii, alergând pe acoperișuri. Să cânte în fața tuturor era însă ceva mai greu de dus la bun sfârșit decât oricare dintre peripețiile ei nocturne. Ce bine ar fi fost dacă i s-ar fi cerut să se cațăre într-un copac sau să sară peste un horn, în loc să cânte acel solo!

După cină, Kitty s-a așezat pe pat,
gândindu-se la concert. Luna, ca
o față rotundă, răsărise deja peste
acoperișurile caselor, iar pe străzile
orașului se auzea zgomotul traficului.

Pumpkin, pisiul roșcat al fetei, a sărit pe plapumă și și-a frecat năsul de mână ei.

— La ce te gândești, Kitty?

— Trebuie să repet cântecul pentru concertul de la școală și sunt agitată din cauza soloului, i-a răspuns mângâindu-l pe urechiușe.

— Dar de ce? Tu ești bună la orice, i-a zis pisiul cu loialitate.

— Mulțumesc, Pumpkin!

Kitty s-a ridicat și s-a dus în fața oglinzii încercând să cânte, dar după numai două versuri s-a oprit. Avea în minte cuvintele:

